ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 16ης Οκτωβρίου 1997 *

Στην υπόθεση C-177/96,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Βελγικού Δημοσίου

και

Banque Indosuez κ.λπ.,

Ευρωπαϊκής Κοινότητας,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της αποφάσεως 2131/88/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Ιουλίου 1988, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων φύλλων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Γιουγκοσλαβίας και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που έχει επιβληθεί στις εισαγωγές αυτές (ΕΕ L 188, σ. 14),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή) και G. Hirsch, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Jan Devadder, γενικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών, Εξωτερικού Εμπορίου και Συνεργασίας για την Ανάπτυξη, επικουρούμενο από τον Bernard van de Walle de Ghelcke, δικηγόρο Βρυξελλών,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Hubert van Vliet και Nicholas Khan, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Ιουλίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 13ης Μαΐου 1996, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Μαΐου 1996, το Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen υπέβαλε, δυνάμει του

άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία της αποφάσεως 2131/88/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Ιουλίου 1988, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων φύλλων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Γιουγκοσλαβίας και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που έχει επιβληθεί στις εισαγωγές αυτές (ΕΕ L 188, σ. 14).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Banque Indosuez (στο εξής: Indosuez), εταιρίας ελβετικού δικαίου, της Stahlhandel Schmitz GmbH (στο εξής: Schmitz), εταιρίας γερμανικού δικαίου, της Rijn-en Kanaalvaart Expeditie SA (στο εξής: Rijn-en Kanaalvaart Expeditie), εταιρίας βελγικού δικαίου, και του Βελγικού Δημοσίου ως προς την είσπραξη εκ μέρους του Βελγικού Δημοσίου δασμών αντιντάμπινγκ, δυνάμει της αποφάσεως 2131/88, επί της εισαγωγής στην Κοινότητα ορισμένων προϊόντων σιδηρουργίας καταγωγής της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας (στο εξής: ΠΓΔΜ).

3 Η Schmitz εισήγαγε τα επίδικα προϊόντα στην οικονομική Ένωση Βελγίου-Λουξεμβούργου μεταξύ 1ης Μαΐου 1992 και 31ης Ιουλίου 1992. Από τον φάκελο της υποθέσεως προκύπτει ότι τα εμπορεύματα αυτά προέρχονταν από την εταιρία Rudnici i Zelezarnica Skopje (στο εξής: Rudnici), με έδρα τα Σκόπια (ΠΓΔΜ).

4 Η απόφαση 2131/88 στηρίχθηκε αρχικώς στην απόφαση 2177/84/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 27ης Ιουλίου 1984 (ΕΕ L 201, σ. 17), και, στη συνέχεια, στην απόφαση 2424/88/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 1988 (ΕΕ 209, σ. 18), αμφότερες αφορώσες την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων από χώρες μη μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα. Η απόφαση 2424/88 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με την απόφαση 2177/84.

5 Σύμφωνα με την όγδοη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 2177/84 και τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 2424/88, το καθεστώς αντιντάμπινγκ που τίθεται σε εφαρμογή με τις αποφάσεις αυτές θεσπίστηκε σύμφωνα

με τις υφιστάμενες διεθνείς υποχρεώσεις, ιδίως δε εκείνες που απορρέουν από το άρθρο VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου και από τη συμφωνία για την εφαρμογή αυτού του άρθρου VI (κώδικας αντιντάμπινγκ του 1979).

6 Βάσει του άρθρου 11 της αποφάσεως 2177/84, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2767/86/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 5ης Σεπτεμβρίου 1986 (ΕΕ L 254, σ. 18), η οποία θεσπίζει την επιβολή προσωρινού δασμού 68 ECU ανά 1 000 kg σε ορισμένα φύλλα από σίδηρο ή χάλυβα «καταγωγής Γιουγκοσλαβίας». Στην παράγραφο 14 των αιτιολογικών της σκέψεων, η απόφαση αυτή αναφέρει ρητώς τη Rudnici μεταξύ των Γιουγκοσλάβων εξαγωγέων των προϊόντων αυτών.

7 Με την απόφαση 86/639/ΕΚΑΧ, της 23ης Δεκεμβρίου 1986, για την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεων που προτάθηκε όσον αφορά τη διαδικασία αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων φύλλων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Γιουγκοσλαβίας και για την περάτωση της έρευνας (ΕΕ L 371, σ. 84), η Επιτροπή αποδέχθηκε την ανάληψη υποχρεώσεων εκ μέρους τριών Γιουγκοσλάβων εξαγωγέων, μεταξύ των οποίων η Rudnici, για την αποκατάσταση της προκληθείσας από τα αποτελούντα το αντικείμενο ντάμπινγκ προϊόντα ζημίας. Πάντως, κατόπιν καταγγελιών που αφορούσαν τη μη τήρηση της αναλήψεως αυτής υποχρεώσεων, η Επιτροπή, με την απόφαση 229/88/ΕΚΑΧ, της 25ης Ιανουαρίου 1988, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων φύλλων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Γιουγκοσλαβίας (ΕΕ L 23, σ. 13), κατάργησε την απόφαση με την οποία είχε αποδεχθεί την ανάληψη υποχρεώσεων εκ μέρους των εξαγωγέων αυτών και επανέφερε σε ισχύ τον προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ ως προς αυτούς.

8 Στη συνέχεια, με το άρθρο 1 της αποφάσεως 2131/88 θεσπίστηκε η επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ 48 ECU ανά 1 000 kg επί της εισαγωγής των επιδίκων προϊόντων «καταγωγής Γιουγκοσλαβίας». Η απόφαση αυτή τέθηκε σε ισχύ στις 20 Ιουλίου 1988 για χρονική περίοδο πέντε ετών από την ημερομηνία αυτή.

9 Κατόπιν αιτήσεως που υποβλήθηκε τον Φεβρουάριο του 1990 από τη Γιουγκοσλαβική Ομοσπονδία Άνθρακα και Χάλυβα, η Επιτροπή κίνησε, βάσει του άρθρου 14 της αποφάσεως 2424/88, εκ νέου την έρευνα ως προς τις εισαγωγές των επιδίκων προϊόντων.

10 Στις 17 Σεπτεμβρίου 1991, κατά τη διάρκεια της έρευνας αυτής, η ΠΓΔΜ κήρυξε την ανεξαρτησία της.

11 Μετά την περάτωση της επανεξετάσεως, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι συνεχίζονταν οι πρακτικές ντάμπινγκ, αλλά παράλληλα διαπίστωσε ότι το περιθώριο ντάμπινγκ είχε μειωθεί. Συνεπώς, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2297/92/ΕΚΑΧ, της 31ης Ιουλίου 1992, η οποία τροποποιεί την απόφαση 2131/88/ΕΚΑΧ, περί αποδοχής των αναλήψεων υποχρεώσεων που έχουν προταθεί σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων φύλλων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και των Γιουγκοσλαβικών Δημοκρατιών της Μακεδονίας, του Μαυροβουνίου και της Σερβίας και περί περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τη Δημοκρατία της Κροατίας και τη Δημοκρατία της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης (ΕΕ L 221, σ. 36). Η απόφαση αυτή τροποποίησε την απόφαση 2131/88 ορίζοντας τον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ στο ελαφρώς μειωμένο ποσό των 44 ECU ανά 1 000 kg. Σύμφωνα με τη διατύπωση του άρθρου 1, η τροποποιηθείσα απόφαση 2131/88 αφορά τα επίδικα προϊόντα καθόσον είναι «καταγωγής της Δημοκρατίας της Σλοβενίας (...) και των Γιουγκοσλαβικών Δημοκρατιών της Μακεδονίας (...), του Μαυροβουνίου (...) και της Σερβίας». Η ίδια αυτή διάταξη διευκρινίζει ότι ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ δεν εφαρμόζεται στα προερχόμενα από τρεις εξαγωγείς προϊόντα, μεταξύ των οποίων η Rudnici, λόγω των αναλήψεων υποχρεώσεων εκ μέρους των εξαγωγέων αυτών κατά την επανεξέταση.

12 Πάντως, η απόφαση 2297/92 τέθηκε σε ισχύ μόλις στις 7 Αυγούστου 1992 και συνεπώς δεν είναι εφαρμοστέα στις επίδικες εισαγωγές στη διαφορά της κύριας δίκης.

13 Η Schmitz καθώς και ο εγγυητής της Indosuez και ο τελωνειακός πράκτορας Rijn-en Kanaalvaart Expeditie ζήτησαν από το Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen να υποχρεώσει το Βελγικό Δημόσιο να τους επιστρέψει τους καταβληθέντες δασμούς αντιντάμπινγκ.

14 Με απόφαση της 29ης Ιουνίου 1994, το δικαστήριο αυτό υποχρέωσε το ερημοδικήσαν Βελγικό Δημόσιο να επιστρέψει τους δασμούς αυτούς.

15 Το Βελγικό Δημόσιο άσκησε ανακοπή κατά της αποφάσεως αυτής και προέβη περαιτέρω σε προσεπίκληση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η οποία ωστόσο δεν παρενέβη. Στο πλαίσιο της ανακοπής αυτής, η Schmitz, η Indosuez και η Rijn-en Kanaalvaart Expeditie υποστηρίζουν ότι η απόφαση 2131/88 δεν έχει εφαρμογή στις επίδικες εισαγωγές. Πρώτον, εφόσον η ΠΓΔΜ αναγνωρίστηκε το 1991 ως ανεξάρτητο κράτος, τα επίδικα προϊόντα που προέρχονται από παραγωγό εγκατεστημένο στα Σκόπια το 1992 δεν προέρχονται πλέον από τη Γιουγκοσλαβία αλλά από την ΠΓΔΜ. Δεύτερον, από τους κανόνες του διεθνούς δικαίου που εφαρμόζονται σε θέματα διαδοχής κρατών προκύπτει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας (Σερβία και Μαυροβούνιο), εκτός της ΠΓΔΜ, είναι η διάδοχος της πρώην Ομοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, οπότε μόνον η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας έχει αναλάβει τις υποχρεώσεις της τελευταίας αυτής Δημοκρατίας στον τομέα των εισφορών και, επομένως, κανένας δασμός αντιντάμπινγκ δεν μπορεί να επιβληθεί κατά την επίδικη περίοδο σε προϊόντα καταγωγής ΠΓΔΜ.

16 Υπό τις συνθήκες αυτές, το εθνικό δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα εξής δύο προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Στην απόφαση 2131/88/ΕΚΑΧ, καλύπτει η ονομασία "Γιουγκοσλαβία" και το Κράτος της Μακεδονίας-Σκοπίων αφότου αυτό διαχωρίστηκε από τη (μικρή) Γιουγκοσλαβία;

2) Επιβάλλονται οι δασμοί αντιντάμπινγκ οι οποίοι, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 2131/88/ΕΚΑΧ, εισπράττονται επί των εισαγωγών στην οικονομική Ένωση Βελγίου-Λουξεμβούργου προϊόντων σιδηρουργίας καταγωγής Γιουγκοσλαβίας και στις εισαγωγές των ιδίων προϊόντων καταγωγής του Κράτους της Μακεδονίας-Σκοπίων που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου από 1ης Μαΐου 1992 έως 31 Ιουλίου 1992;»

17 Από το ιστορικό της κύριας δίκης προκύπτει ότι, με τα δύο ερωτήματα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επι-

βάλλονται με την απόφαση 2131/88, σύμφωνα με το άρθρο 1, στην εισαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδηρουργίας «καταγωγής Γιουγκοσλαβίας» εφαρμόζονται και σε ομοειδή προϊόντα κατασκευαζόμενα από παραγωγό και εξαγωγέα ο οποίος, ενώ ήταν εγκατεστημένος στην Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, βρέθηκε, λόγω της κηρύξεως της ανεξαρτησίας, να είναι εγκατεστημένος στην ΠΓΔΜ κατά τον χρόνο εισαγωγής των επίδικων προϊόντων.

18 Όπως έχει επανειλημμένα τονίσει το Δικαστήριο, για την ερμηνεία διατάξεως κοινοτικού δικαίου πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνο το γράμμα της, αλλά και τα συμφραζόμενα και οι σκοποί της (απόφαση της 30ής Ιουλίου 1996, C-84/95, Bosphorus, Συλλογή 1996, σ. I-3953, σκέψη 11).

19 Συναφώς, επισημαίνεται ότι τα επίδικα μέτρα αντιντάμπινγκ σκοπούν να προστατεύσουν την κοινοτική παραγωγή από τα προϊόντα που εισάγονται από τρίτες χώρες προς την Κοινότητα σε τιμή κατώτερη από την κανονική αξία τους και επομένως δύνανται να προξενήσουν ζημία στους κοινοτικούς παραγωγούς.

20 Συνεπώς, τα μέτρα αντιντάμπινγκ αφορούν οπωσδήποτε τα προϊόντα και την καταγωγή τους. Πράγματι, για να μην προκαλείται ζημία σε παραγωγή της Κοινότητας, τα μέτρα αντιντάμπινγκ προβλέπουν την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών που προέρχονται από συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή. Έτσι, το άρθρο 13, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2424/88 ορίζει ότι απόφαση επιβάλλουσα προσωρινό ή οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ αναφέρει μεταξύ άλλων το οικείο προϊόν, τη χώρα καταγωγής ή εξαγωγής και το όνομα του προμηθευτή αν αυτό είναι δυνατό.

21 Εφόσον η γεωγραφική προέλευση των προϊόντων είναι το κρίσιμο κριτήριο σε θέματα δασμών αντιντάμπινγκ, η τροποποίηση της ονομασίας ή της πολιτικής οργανώσεως της γεωγραφικής περιοχής που αναφέρεται ως χώρα καταγωγής ή εξαγωγής σε απόφαση επιβάλλουσα προσωρινό ή οριστικό δασμό αντιντά-

μπινγκ ουδόλως επιδρά στον οικονομικό σκοπό του επιβληθέντος δασμού αντιντάμπινγκ και επομένως δεν μπορεί αυτή καθαυτή να καταστήσει τον δασμό αυτό μη εφαρμοστέο στα προερχόμενα από την περιοχή αυτή προϊόντα.

22 Εξάλλου, όπως ορθώς τόνισε η Επιτροπή, αν ο προμηθευτής τα προϊόντα του οποίου αποτελούν το αντικείμενο ντάμπινγκ μπορεί να αποφύγει την καταβολή δασμών αντιντάμπινγκ για τον λόγο και μόνον ότι είναι εγκατεστημένος σε έδαφος του οποίου οι αρχές κήρυξαν την ανεξαρτησία του, υπάρχει κίνδυνος τα μέτρα αντιντάμπινγκ να απολέσουν τον σκοπό τους που συνίσταται στο να αποφεύγεται η πρόκληση ζημίας σε παραγωγή της Κοινότητας. Πράγματι, το γεγονός ότι, στο δημόσιο διεθνές δίκαιο ο προμηθευτής αυτός εμπίπτει στην αρμοδιότητα νέου κράτους δεν εμποδίζει τις πρακτικές ντάμπινγκ του προμηθευτή αυτού να εξακολουθούν να ζημιώνουν την κοινοτική παραγωγή.

23 Εν προκειμένω, η απόφαση 2131/88 η οποία, σύμφωνα με τη διατύπωσή της, επέβαλε οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ στην εισαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδηρουργίας «καταγωγής Γιουγκοσλαβίας» προοριζόταν, κατά τον χρόνο εκδόσεώς της, να εφαρμοστεί σε όλη την Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας. Αν η Δημοκρατία αυτή διασπάσθηκε εν τω μεταξύ σε πολλά κράτη, το όνομα «Γιουγκοσλαβία» που χρησιμοποιείται στην απόφαση 2131/88 νοείται ως η ίδια γεωγραφική περιοχή η οποία, ενώ παλαιότερα συνέπιπτε με το έδαφος της Δημοκρατίας αυτής, σήμερα αντιστοιχεί στο σύνολο των εδαφών των κρατών αυτών, περιλαμβανομένης της ΠΓΔΜ.

24 Συνεπώς, οι δασμοί αντιντάμπινγκ που προβλέπει η απόφαση 2131/88 εφαρμόζονται στα προϊόντα σιδηρουργίας που κατασκευάζονται από παραγωγό και εξαγωγέα ο οποίος, ενώ ήταν εγκατεστημένος στην Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, βρέθηκε, λόγω της κηρύξεως της ανεξαρτησίας, εγκατεστημένος στην ΠΓΔΜ κατά τον χρόνο εισαγωγής των επίδικων προϊόντων.

25 Όσον αφορά το επιχείρημα της Schmitz, της Indosuez και της Rijn-en Kanaalvaart Expeditie ότι η απόφαση 2131/88 δεν εφαρμόζεται στα καταγωγής ΠΓΔΜ προϊόντα λόγω των κανόνων διεθνούς δικαίου περί διαδοχής κρατών, αρκεί η παρατήρηση ότι οι αρχές αυτές δεν εφαρμόζονται απευθείας στους δασμούς αντιντάμπινγκ, εφόσον οι δασμοί αυτοί δεν συνιστούν οφειλές του Δημοσίου αλλά δασμούς οφειλόμενους από ιδιώτες.

26 Τέλος, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στις παραγράφους 33 επ. των προτάσεών του, πρέπει να εξεταστεί αν συνάδει προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου το να περιληφθούν στο όνομα «Γιουγκοσλαβία» όλα τα υφιστάμενα επί του εδάφους της πρώην Ομοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας κράτη.

27 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου αποτελεί θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου η οποία, μεταξύ άλλων, απαιτεί να είναι σαφείς και ακριβείς οι διατάξεις με τις οποίες επιβάλλονται επιβαρύνσεις στους φορολογουμένους, ώστε αυτοί να μπορούν να γνωρίζουν σαφώς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους και να λαμβάνουν τα ανάλογα μέτρα (απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 1996, C-143/93, Van Es Douane Agenten, Συλλογή 1996, σ. I-431, σκέψη 27).

28 Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν η απόφαση 2131/88 επιτρέπει στους φορολογουμένους να γνωρίζουν σαφώς τη νομική τους κατάσταση όσον αφορά την καταβολή δασμών αντιντάμπινγκ για τα προϊόντα που εισήγαγαν από την ΠΓΔΜ κατά τη διάρκεια της επίδικης περιόδου.

29 Συναφώς, από τη χρησιμοποίηση της ονομασίας «Γιουγκοσλαβία» στην απόφαση 2131/88 προκύπτει σαφώς ότι η απόφαση εφαρμόζεται στο σύνολο του εδάφους που περιλαμβάνεται εντός των συνόρων της Ομοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας. Πράγματι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως αυτής, το όνομα «Γιουγκοσλαβία» δεν μπορούσε να σημαίνει τίποτε άλλο.

30 Πάντως, όπως έχει ήδη παρατηρηθεί στη σκέψη 23 ανωτέρω, μετά τη διάσπαση της Ομοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, η χρησιμοποιούμενη από την εν λόγω απόφαση ονομασία σημαίνει το έδαφος της πρώην αυτής Δημοκρατίας.

31 Συνεπώς, οι φορολογούμενοι μπορούν να γνωρίζουν με σαφήνεια το περιεχόμενο της αποφάσεως 2131/88 και, ιδίως, την υποχρέωσή τους καταβολής δασμών αντιντάμπινγκ για τα εισαγόμενα από την ΠΓΔΜ προϊόντα.

32 Ενόψει των προεκτεθέντων, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται με την απόφαση 2131/88, σύμφωνα με το άρθρο 1, κατά την εισαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδηρουργίας «καταγωγής Γιουγκοσλαβίας» εφαρμόζονται επίσης σε ομοειδή προϊόντα τα οποία κατασκευάζονται από παραγωγό και εξαγωγέα ο οποίος, ενώ ήταν εγκατεστημένος στην Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, βρέθηκε, λόγω της κηρύξεως της ανεξαρτησίας, εγκατεστημένος στην ΠΓΔΜ κατά τον χρόνο εισαγωγής των επίδικων προϊόντων.

Επί των δικαστικών εξόδων

33 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Βελγική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 13ης Μαΐου 1996 το Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, αποφαίνεται:

Οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται με την απόφαση 2131/88/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Ιουλίου 1988, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων φύλλων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Γιουγκοσλαβίας και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που έχει επιβληθεί στις εισαγωγές αυτές, σύμφωνα με το άρθρο 1, κατά την εισαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδηρουργίας «καταγωγής Γιουγκοσλαβίας» εφαρμόζονται επίσης σε ομοειδή προϊόντα τα οποία κατασκευάζονται από παραγωγό και εξαγωγέα ο οποίος, ενώ ήταν εγκατεστημένος στην Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, βρέθηκε, λόγω της κηρύξεως της ανεξαρτησίας, εγκατεστημένος στην ΠΓΔΜ κατά τον χρόνο εισαγωγής των επίδικων προϊόντων.

Ragnemalm Schintgen Mancini

Kapteyn Hirsch

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Οκτωβρίου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

H. Ragnemalm